

ogsaa Penge tilbage. Det var planlagt af den socialdemokratiske Regering, at saadan skulde det ske, paa et Tidspunkt, hvor det danske Samfund var i økonomisk Ligevægt, hvor Erhvervslivet trivedes, og det var derfor en ganske forstandig Reaktion imod en Politik, som de foregaaende Aar havde brugt for store Laanemidler og ogsaa Laanemidler til Driften. Men at denne Politik kunde fortsættes under den største økonomiske Krise, som det danske Samfund i en Menneskealder, ja, maaske i hundrede Aar har været inde i, det maatte man være mere naiv, end det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen i Gaar var, for at kunne tro.

Nej, det lader sig ikke gøre, og derfor er det i Virkeligheden ogsaa en Urimelighed, at vi i det Aar, vi har passeret, har brugt af Statsborgernes Indtægter, erlagte gennem Skattemidler, saa store Beløb til Tilbagebetaling af Gæld og til Anskaffelse af Nyværdier for Staten. Det er i Grunden slet ikke ret forsvarligt, at dette er sket lige under Optrækket af den værste økonomiske Krise, som Landet har gennemgaaet, og at det aldeles ikke kan lade sig gøre i det nye Aar, maa jo enhver kunne indse.

En af de Fordele, som den socialdemokratiske Regering har opnaaet ved ikke længere at være Regering — jeg skal ikke bruge det Udtryk, det ærede Medlem Hr. Stauning flere Gange har kritiseret: da de forlod deres Ansvar —, jeg skal kun sige, at en af de Fordele, de har opnaaet ved ikke længere at sidde med Regeringsmagten, er, at de ikke oplever at faa konstateret, at den Politik, de planlagde, da de traadte til i 1924, ikke lod sig gennemføre i 1927—28. I 1927—28 vilde det Budget, som Finansminister Bramsnæs har forelagt, ikke kunne gennemføres uden at anvende Laanemidler eller Forbrug af den største Del af Kassebeholdningen, umuligt. Det Budget, som Socialdemokraterne nu tumler med ved at nægte enhver Nedsættelse og ved at gaa ind for Forhøjelser, det Budget vilde ikke kunne gennemføres, men den Fordel, man opnaar fra socialdemokratisk Side, er, at det ikke bliver konstateret.

Derfor er det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte jo ogsaa saa forstandig nu at sige, at han vil ikke opretholde Kravet om Statsbanernes Forrentning, naar alle andre har forladt det, for det kan overhovedet slet ikke opretholdes. Det kan slet ikke opretholdes, saa længe denne Krise staar paa, og først nogen Tid efter, at denne Krise er overvundet, vil det overhovedet

være muligt igen at paabegynde den Politik, som Socialdemokraterne paabegyndte i 1924, og som de selv ved et andet Led i deres Politik, den kapitalistiske Kronepolitik, som de førte, kastede over Ende.

Dette Forrentningskrav, Rigsdagen sluttede sig til i 1924, er derfor ikke, som det ærede Medlem sagde, faldet for et Vindpust, men for den største økonomiske Storm, som har hærget og hjemsøgt dette Land, og overfor en saadan Storm kunde et Krav om Forrentning ikke holde. Vi ser, at en hel Række af vore Forretninger, ogsaa Transportforretninger, maa undlade at opføre Forrentning, ganske simpelt fordi de ikke er i Stand dertil. Der er mange, der ikke kan gennemføre de tilstrækkelige Afskrivinger; jeg formoder, at det ogsaa vil vise sig nødvendigt at slaa af paa Afskrivningskravet overfor Statsbanerne, og det af den ganske simple Grund, at vi afskriver i Henhold til Værdier, som er ansat i Løbet af de sidste Aar til et Beløb, der slet ikke svarer til Virkeligheden nu. Anskaffelsesværdien under den lave Krone svarer slet ikke til de Værdier, hvormed man kunde anskaffe de vedkommende Anlæg nu, og hvis man derfor vedbliver at stille det Krav, at disse skal afskrives ved Hjælp af Driften, vil det betyde, at man forlanger, at der fra det samlede Statsamfund til Afskriving af disse Værdier skal foregaa en Betaling hvert Aar i Statskassen, Værdier, som er forsvundet paa Grund af selve den Omvæltning i det økonomiske Liv, der har fundet Sted, Værdier, som man derfor burde afskrive paa een Gang paa Formuebudgettet.

Jeg har gjort disse Bemærkninger, fordi det ærede Medlem vendte sig med meget stor Voldsomhed imod de Partier, der har arbejdet for at faa Takstnedsættelsen gennemført her i Landet, og jeg har forsvaret den Politik, vi har ført, overfor det ærede Medlem, ikke mindst fordi han mente, at det var vor Agitation for denne Takstpolitik, der havde sejret. Det skulde glæde mig meget, om vor Agitation, vort Arbejde havde medvirket dertil, men jeg tror, at det til syvende og sidst er Erhvervslivets naturlige og berettigede Krav, der har sejret, efter at den Doktrinarisme, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte repræsenterede, har maattet vige. Det ærede Medlem havde efter min Mening tjent Samfundsinteresserne meget, meget bedre, hvis han havde lyttet til vort Raad, den Gang vi henvendte os partimæssigt til ham som Minister, og før vi rejste Agita-